

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2017 r.

Sąd Rejonowy Poznań Grunwald i J. w P. Wydział III Karny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Robert Kubicki

Protokolant: Dawid Kijanowski

Oskarżyciel publiczny: ---

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 15.02.2017 r., 15.03.2017 r. sprawy

B. S., syna T. i G. z domu O., ur. (...) w P.

Obwinionego o to, że:

W dniu 20.02.2016r ok godz. 12.20 na ul. (...) w P. kierując pojazdem marki S. o nr rej (...) wbrew zakazowi nie zastosował się do znaku (...) (B-35) i urządził postój pojazdu na odcinku drogi, gdzie obowiązuje ten znak,

to jest o wykroczenie z art. 92§1 kw

1. Obwinionego **B. S.** uznaje za winnego wykroczenia z art. 92§1 kw popełnionego w sposób opisany wyżej i za to na podstawie art. 92§1kw wymierza mu karę 200 (dwieście) złotych grzywny.
2. Na podstawie art. 118 § 1 k.p.w., art. 119 § 1 k.p.w. w zw. z art. 627 k.p.k. i § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10.10.2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia oraz art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych w kwocie 100 (stu) złotych i wymierza mu opłatę w kwocie 30 (trzydziestu) złotych.

SSR Robert Kubicki

UZASADNIENIE

W sprawie obwinionego **B. S.** Sąd Rejonowy Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 lutego 2016 roku około godziny 12.20 obwiniony B. S. zaparkował swój pojazd marki S. o nr rej. (...) w P. przy ul. (...), w miejscu gdzie obowiązuje zakaz postoju (B-35). Znak B-35 jest ustawiony przy wjeździe w ulicę (...) od ulicy (...). Obwiniony natomiast wjeżdżał w ulicę (...) od strony ulicy (...), wykonał manewr zawracania i zaparkował swój pojazd po prawej stronie patrząc od wjazdu z kierunku ulicy (...). W związku z tym, że manewr zawracania wykonał przed skrzyżowaniem z ulicą (...), to nie widział stojącego przy wjeździe od ulicy (...) znaku zakazu postoju. Obwiniony zaparkował pojazd równoległe do kierunku jazdy, w ten sposób, iż zarówno prawe przednie jak i prawe tylne koło znajdowały się na chodniku. Obwiniony po zaparkowaniu pojazdu udał się do mieszkania swojej żony, której zaniósł zakupy, następnie wrócił do samochodu i odjechał.

Tego dnia służbę pełnił strażnik miejski T. J., który znalazł się na ul. (...) na skutek informacji o nieprawidłowo parkujących pojazdach. T. J. ujawnił wykroczenie popełnione przez obwinionego i w związku z tym, że kierowcy nie było na miejscu włożył za wycieraczkę przedniej szyby wezwanie do stawiennictwa w jednostce Straży Miejskiej.

Po ustaleniu danych właściciela wskazanego wyżej pojazdu pismem z dnia 1 kwietnia 2016 roku obwiniony wezwany został do wskazania danych osoby, która w dniu 20 lutego 2016 roku kierowała pojazdem i dopuściła się wykroczenia.

W odpowiedzi na wezwanie obwiniony przyznał, że w dniu 20 lutego 2016 roku o godzinie 12.20 użytkował pojazd marki S. o nr rej. (...), ale nie przypomina obie, aby popełnił jakiegokolwiek wykroczenie. Z kolei w piśmie z dnia 27 kwietnia 2016 roku obwiniony oświadczył, że nie popełnił żadnego wykroczenia, co jest równoznaczne z odmową przyjęcia mandatu. Skutkowało to skierowaniem do Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu wniosku o ukaranie ww. za wykroczenie z art. 92 k.w.

Obwiniony **B. S.** ma 33 lata, z zawodu jest radcą prawnym, prowadzi własną działalność gospodarczą – Kancelaria Radcy Prawnego B. S.. Do chwili obecnej ww. nie był karany za popełnienie przestępstwa. W trybie mandatowym dwukrotnie był karany za wykroczenia drogowe (przekroczenie dopuszczalnej prędkości)

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie:

1. wyjaśnień obwinionego B. S. (k. 38-39);
2. zeznań świadka T. J. (k. 47-49 w zw. z k. 13-14);
3. dowodów z dokumentów w postaci: notatek urzędowych z dnia 14 lipca 2016 roku oraz z dnia 15 czerwca 2016 roku (k. 1 i k. 2 w zw. z k.49), wydruku zawierającego dane obwinionego (k. 3 w zw. z k.49); wydruku z Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców (...) (k. 6 w zw. z k.49); dokumentacji fotograficznej (k. 5, k. 28-32, k. 43-44 w zw. z k.49), danych z ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego (k.34-35 w zw. z k.49)

Obwiniony **B. S.** przesłuchiwany w toku postępowania sądowego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu podnosząc, że przy wjeździe w ul. (...) od ul. (...) ani na lewym, ani na prawym poboczu nie znajduje się znak zakazu B-35. Obwiniony wyjaśnił, że w dniu zdarzenia wjechał w ulicę (...) od strony ulicy (...), następnie szukając miejsca do postoju zawrócił mniej więcej na wysokości budynku nr (...) i ustawił swój pojazd po prawej stronie jezdni. Zaniósł do mieszkania swoje żony zakupy, a następnie wrócił do pojazdu i odjechał. Wsiadając do samochodu nie zauważył żadnego dokumentu świadczącego o tym, że popełnił wykroczenie. Obwiniony wyjaśnił również, że nie wiedział, iż przy wjeździe od ul. (...) ustawiony jest znak zakazu B-35, zakazujący postoju po prawej stronie jezdni.

Sąd uznał wyjaśnienia obwinionego za wiarygodne. Relacja B. S. była spójna, logiczna, w pełni korelowała z zeznaniami świadka T. J.. Sąd nie znalazł przy tym podstaw do tego, by zanegować twierdzenia obwinionego także i w tej części, w której wskazywał, że nie wiedział o zakazie postoju, co jednak w ocenie Sądu nie zwalniało obwinionego z odpowiedzialności o czym szerzej poniżej.

Sąd w całości dał wiarę zeznaniom świadka T. J.. Zeznania tegoż świadka były logiczne, spójne, a nadto w znacznej mierze korelowały z wyjaśnieniami obwinionego.

W ocenie Sądu na przymiot wiarygodności zasługują wszystkie dokumenty urzędowe załączone do akt sprawy. W związku z faktem, iż dokumenty te zostały one sporządzone przez właściwe organy, w granicach przysługujących im kompetencji oraz w formie przewidzianej przez przepisy, Sąd nie znalazł żadnych podstaw do podważenia ich autentyczności czy też prawdziwości zawartych w nich twierdzeń. Dokumenty te nie były także kwestionowane w toku postępowania przez żadną ze stron procesowych.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

B. S. stanął pod zarzutem tego, iż w dniu 20 lutego 2016 roku ok. godz. 12.20 na ul. (...) w P. kierując pojazdem marki S. o nr rej. (...) wbrew zakazowi nie zastosował się do znaku „Zakaz postoju” (B-35) i urządził postój pojazdu na odcinku drogi, gdzie obowiązuje ten znak, tj. pod zarzutem popełnienia wykroczenia z art. 92 § 1 k.w.

Zgodnie z przepisem art. 92 § 1 k.w., odpowiedzialności za opisane wykroczenie podlega ten, kto nie stosuje się m. in. do znaku lub sygnału drogowego. Z kolei w myśl art. 5 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym, uczestnik ruchu, czyli m. in. kierowca obowiązany jest stosować się do znaków drogowych.

Przedmiotem ochrony art. 92 § 1 k.w. jest bezpieczeństwo i porządek ruchu drogowego. (...) znaków i sygnałów drogowych ma za zadanie porządkowanie ruchu i gwarantowanie jego bezpieczeństwa. Wskazuje się, że niestosowanie się do znaków, sygnałów lub poleceń zakłóca porządek ruchu i stanowi groźbę dla jego bezpieczeństwa.

Treść znaku drogowego B-35 ustala § 28 ust. 1 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury i Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sp. znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. Nr 170, poz. 1393), zgodnie z którym znak B-35 "zakaz postoju" oznacza zakaz postoju pojazdu; dopuszczalny czas unieruchomienia pojazdu dłuższy niż jedna minuta jest wskazany napisem na znaku albo na umieszczonej pod nim tabliczce.

Zgodnie natomiast w świetle art. 47 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku o ruchu drogowym (Dz. U. 2017.128 j.t.) dopuszcza się zatrzymanie lub postój na chodniku kołami jednego boku lub przedniej osi pojazdu samochodowego o dopuszczalnej masie całkowitej nieprzekraczającej 2,5 t, **pod warunkiem, że na danym odcinku jezdni nie obowiązuje zakaz zatrzymania lub postoju.**

Podmiotem wykroczenia z art. 92 § 1 k.w. mogą być wszyscy uczestnicy ruchu drogowego i może być popełnione umyślnie lub nieumyślnie.

Bezsprzecznie obwiniony B. S. kierując pojazdem marki S. nr rej. (...) wypełnił znamiona wykroczenia z art. 92 § 1 kw. Obwiniony jako kierujący samochodem – pojazdem mechanicznym, zgodnie z art. 5 ust 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym obowiązany był stosować się do znaków drogowych, w tym do znaku B-35 (zakaz postoju). Obwiniony nie zastosował się do wskazanego znaku drogowego, na co jednoznacznie wskazują zarówno jego zeznania jak i zeznania świadka T. J.. Świadczy to o nieuważnym prowadzeniu pojazdu i lekceważącym podejściu do zasad bezpieczeństwa na drodze. Jednocześnie oceny zachowania obwinionego nie zmienia to, że nie zauważył znaku, gdyż wjeżdżał od drugiej strony ulicy, gdzie taki znak nie jest posadowiony a co za tym idzie nie wiedział, że w miejscu, w którym parkuje pojazd obowiązuje zakaz. Brak świadomości odnośnie obowiązywania ustanowionych zakazów czy nakazów nie usprawiedliwia w żadnych razie nie respektowania ich.

Szczególnego podkreślenia wymaga fakt, iż zgodnie z art. 47 ust. 1 pkt 1 prawa o ruchu drogowym zatrzymanie pojazdu o dopuszczalnej masie całkowitej nieprzekraczającej 2,5 tony lub jego postój na chodniku kołami jednego boku (tak jak to uczynił obwiniony) możliwe jest jedynie pod warunkiem, że na danym odcinku jezdni nie obowiązuje zakaz zatrzymywania lub postoju. Ustawodawca wymaga więc w takiej sytuacji od kierowcy większej staranności, to jest upewnienia się o możliwości zatrzymanie pojazdu lub jego postój poprzez ustalenie czy na danym odcinku nie obowiązuje zakaz zatrzymywania lub postoju. Obwiniony nie wywiązał się z tego obowiązku.

Sąd uznał zatem obwinionego za winnego popełnienia zarzucanego mu wykroczenia z art. 92 k.w.

Wymierzając B. S. karę Sąd kierował się przesłankami zawartymi w art. 33 k.w. Do okoliczności łagodzących zaliczyć zatem należało fakt, iż ww. do chwili obecnej nie był karany za popełnienie przestępstwa, a jego karalność za wykroczenia drogowe była sporadyczna.

W oparciu o powyższe, w opinii Sądu, karą współmierną do stopnia społecznej szkodliwości czynu i stopnia winy, a zatem karą sprawiedliwą, która może osiągnąć wobec obwinionego właściwy skutek wychowawczy, a jednocześnie spotka się z aprobatą społeczeństwa i wzbudzi zaufanie do wymiaru sprawiedliwości będzie kara grzywny w wysokości 200 (dwieście) złotych.

Tak ukształtowany wymiar kary uwzględnia stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego obwinionemu, a dolegliwość orzeczonych środków w żadnej mierze nie przekracza stopnia winy obwinionego.

W ostatnim punkcie rozstrzygnięcia Sąd na podstawie art. 118 § 1 k.p.s.w. oraz 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia a także art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U. z 1983 r., Nr 49 poz. 223 z późn. zm.) zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 zł tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania odwoławczego prowadzonego w postępowaniu zwyczajnym oraz wymierzył mu opłatę w kwocie 30 zł.

SSR Robert Kubicki